

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Biserke Kalauz, članice vijeća te sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., zastupanog po opunomoćenici S. D., odvjetnici iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi propuštanja donošenja pojedinačne odluke i nepostupanja javnopravnog tijela u predmetu prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 27. veljače 2020.

r i j e š i o j e

- I. Tužba se odbacuje.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnog spora.

Obrazloženje

Tužitelj je dana 29. studenog 2019. podnio ovom Sudu tužbu zbog propuštanja donošenja pojedinačne odluke te postupanje javnopravnog tijela u zakonom propisanom roku.

Nastavno u tužbi navodi kronologiju događaja, odnosno navodi da je podnio prijedlog radi izvršenja nenovčane obveze, broj: 19-168/17-091/37-14/141, koji je tuženik proslijedio na odlučivanje Gradu Z. – Gradskom uredu za opću upravu.

Nadalje, navodi da je tuženiku ponio žalbu radi neodlučivanja o zahtjevu, odnosno o prijedlogu za izvršenje nenovčane obveze, broj: 17-3158/017-91/37/04-02 od 17. listopada 2019., a iz razloga jer Grad Z. – Gradski ured za opću upravu nije riješio o prijedlogu radi izvršenja nenovčane obveze, broj: 19-168/17-091/37-14/141. Smatra da je protekao zakonom propisani rok za donošenje odluke o žalbi, zbog čega predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske naloži tuženiku da donose odgovarajuću odluku o žalbi u roku i na način kako to predlaže u tužbi. Traži i da se tuženiku naloži da u poblize navedenom roku naknadi tužitelju trošak u navedenom iznosu.

Tuženik u odgovoru na tužbu, u bitnom ističe razloge zbog kojih tužbene navode smatra neosnovanim. Dodaje da je rješenjem tuženika od 2. siječnja 2019. odlučeno o žalbi tužitelja, vezano uz meritum stvari. Također da je dopisom tuženika, klasa: UP/II-008-07/18-01/32, urbroj: 401-01/10-19-32 od 29. svibnja 2019. prijedlog tužitelja za izvršenje tuženikovog rješenja ustupio Gradskom uredu za opću upravu, Grada Z.

Dodaje da je potom žalbu tužitelja od 15. listopada 2019., izjavljenu zbog nedonošenja odluke o izvršenju rješenja tuženika od 2. siječnja 2019., zaprimio dana 17. listopada 2019., a i da je tužitelj podnio prijedlog za rješavanje sukoba nadležnosti u tom predmetu. Konačno, dodaje tuženik da je u svezi tužbe tužitelja podnesene zbog propuštanja donošenja pojedinačne odluke i postupanja u zakonom propisanom roku po prijedlogu radi izvršenja nenovčane obveze u svezi izvršnog rješenja tuženika od 2. siječnja 2019., Visoki upravni sud Republike Hrvatske donio rješenje, poslovni broj: UsII-254/19-6 od 20. studenog 2019., kojim je tužba tužitelja odbačena kao nedopuštena. Za takvo rješavanje je Sud dao obrazloženje da se u konkretnom slučaju ne radi o izvršenju nenovčane obveze, odnosno da se

ne radi o rješenju podobnom za izvršenje u smislu članka 133. Zakona o općem upravnom postupku, a iz tih razloga tuženik predlaže da se i predmetna tužba odbaci kao nedopuštena.

Tužba nije dopuštena.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je rješenjem tuženika, klasa: UP/II-008-07/18-01/32, urbroj: 401-01/10-19-23 od 2. siječnja 2019., naloženo prvostupanjskom javnopravnom tijelu da u određenom roku od zaprimanja tog rješenja donese odluku o zahtjevu tužitelja za pristup informacijama u skladu s odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, 25/13. i 85/15. – dalje: ZPPI).

Kako prema nalogu iz navedenog rješenja tuženika prvostupanjsko tijelo nije postupilo, to je tužitelj od tuženika zatražio izvršenje rješenja od 2. siječnja 2019. Nakon što niti tuženik nije postupio po njegovom prijedlogu, odnosno nije donio odluku o žalbi tužitelja podnesenoj radi neodlučivanja o prijedlogu za izvršenje nenovčane obveze, podnio je tužbu ovom Sudu u kojoj traži da se tuženiku naloži donošenje odgovarajuće odluke.

U konkretnom slučaju ne radi se o izvršenju nenovčane obveze iz članka 138. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09. – dalje: ZUP), kako to pogrešno smatra tužitelj, a niti je ovdje uopće riječ o rješenju podobnom za izvršenje u smislu članka 133. ZUP-a.

Da bi se moglo pristupiti prisilno izvršenju rješenja, tim rješenjem stranci mora biti određena neka obveza, koju stranka nije izvršila dobrovoljno, na način i u roku iz tog rješenja, a tek nakon toga (uz ispunjenje i drugih zakonom propisanih uvjeta) se može pristupiti prisilnom izvršenju u cilju uspostave stanja određenog izrekom rješenja koje se izvršava.

Dosljedno rečenom, a kraj činjenice da se rješenjem tuženika (čije izvršenje tužitelj traži) tužitelju ne nalažu nikakve obveze, ovaj Sud nalazi da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredaba ZUP-a koje se odnose na izvršenje rješenja, jer se po prirodi stvari, prisilno izvršenje ovdje niti ne može provesti.

Dakle, u predmetnom slučaju se uopće ne radi o izvršenju nenovčane obveze u smislu odredaba ZUP-a, već eventualno o institutu šutnje prvostupanjskog javnopravnog tijela, zbog čega nema niti šutnje tuženika u svezi nedonošenja odluke o žalbi tužitelja, a podnesene radi nedonošenja odluke o prijedlogu tužitelja za izvršenje tuženikovog rješenja.

Uz to se dodaje da tužitelj ima mogućnost podnijeti žalbu zbog nedonošenja odluke tijela javne vlasti u povodu njegovog zahtjeva za pristup traženim informacijama, a u skladu s nalogom iz rješenja tuženika od 2. siječnja 2019, što međutim nije predmet ocjene u ovoj stvari.

Slijedom naprijed navedenog je ovaj Sud ocijenio da ne postoje pretpostavke za vođenje spora u povodu tužbe tužitelja, zbog čega je pozivom na odredbu članka 30. stavka 1. točke 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) tužbu tužitelja odbacio kao nedopuštenu.

U Zagrebu, 27. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.